

for Skridt, foretagne før Sagsanlæget, ikke skulde være forbindende for sagsøgte, men at Retten kunde kontrolere saadanne Aftaler. Denne Ændring er for saa vidt et Brud paa det frie Kontraktforhold, men et Brud, der efter min Mening er meget tilladeligt, idet der netop i dette Forhold mellem sagsøgte og Sagsøgerens juridiske Konsulent kan komme en moralsk Tvang. Jeg spørger derfor det ærede Medlem, om han i Aar genoptager denne Ændring.

Et andet Punkt var Eksekution for Smaafordringer, men det skal jeg ikke røre ved.

Et tredje Punkt interesserer mig noget mere, fordi det er afdøde Justitsminister Nellemanns Standpunkt. I § 121 staar: „Ingen Sagfører maa kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for Bistand ved Retssager. Overenskomster om Betaling, der aabenbart forurette en af Parterne, ere ngyldige“. Der var her foreslaaet, som ærede Medlemmer vide, at denne Bestemmelse ikke skulde indskrænkes til Vederlag for Bistand ved Retssager, men at den skulde gælde alle Forretninger, som Sagføreren udførte i Forbindelse med Sagen. Det var jo en aldeles fortrinlig Regel, idet § 121 har meget lidt Værdi uden denne Tilføjelse, idet det, som ærede Medlemmer vide, ikke er gennem selve Procesomkostningerne, men gennem de andre Salærer, at de overdrevne Udgifter for Publikum fremkomme.

Endelig tillod jeg mig personlig sammen med flere andre ærede Medlemmer at stille en Ændring vedrørende Sagførerraadet. Naar Sagførerraadet skal afgive en Kendelse om et Forhold mellem en Sagfører og en civil Mand, en af os andre, er det rimeligt, at Sagføreren ikke skal dømmes alene af sine Kolleger, men at der skal være en 2—3 Mænd med, som ikke ere Sagførere, og det gik mit Forslag ud paa. Dernæst stillede jeg et Forlangende om, at Fuldmægtigtiden skulde udstrækkes fra 3 til 5 Aar, hvorved der kunde sørges for en bedre Uddannelse, end de fleste Fuldmægtige faa, og hvorved man indskrænkede Sagførernes Antal en lille Smule. Endelig er der den sidste For- dring, som jeg ved har de fleste Sagføreres Billigelse, nemlig at Sagførerne skulle føre autoriserede Bøger. Det er fuldstændig urigtigt, at man forlanger, at en ganske lille Købmand skal føre autoriserede Bøger, medens man ikke forlanger det af de Folk, der ifølge deres Stilling ikke alene have med deres egne Penge at gøre, men ogsaa med mange andres.

Siden jeg talte her i Tinget om denne Sag, har der været rettet et skarpt Angreb paa mig paa Sagførerforeningens Møde af Sagførerforeningens Formand, Højesterets- sagfører Asmussen, et Angreb, som jeg mener er noget for stærkt i Formen. Da der deri paastaas, at jeg er faret med løs Tale og er kommen med grove Overdrivelser, vil jeg fremkomme med en ganske kort Dokumentation af, at jeg ikke har Uret. Jeg har nu samlet et statistisk Materiale, der viser, at jeg dog ikke var helt af Vejen. Højesterets-sagfører Asmussen udtalte, at jeg skulde have sagt, at der hos Befolkningen var en Frygt for Sagførere, og at der var kommet en stærk Kritik, næsten Uvillie mod Standen op, en Frygt, der ligner den, man har, naar det hedder: „Der Løve kommt“. Denne Udtalelse betegner Hr. Asmussen som utilbørlig, og saa siger han, at jeg har henvist til Sagførere, som beskæftige sig med Byggefornetninger, og sagt, at de væsentligst deltage „for deres eget Salærs og Procenternes Skyld“. Hr. Asmussen tilføjer saa: „Ja, man plejer jo at arbejde for at tjene noget derved, og jeg antager ogsaa, at Dr. Birck væsentligst arbejder i et saadant Øjemed“. Det, jeg sagde, var, at man byggede, ikke fordi der var Trang til Bygninger, men for at faa Salærer — jeg henviser til Motivforskydningen. Hvad angaar det af Højesterets- sagfører Asmussen udtalte, at jeg ogsaa væsentligst arbejdede i et saadant Øjemed, Salærer og Procenter, maa jeg sige, at ifølge min Livsstilling ere $\frac{5}{6}$ af mit Arbejde af den Art, at jeg gør det uden et eneste Øjeblik at tænke paa Penge eller Gevinst, men ud fra Motiver, der ganske vist ikke have noget med Kroner og Øre at gøre og derfor maaske ikke ville være saa lette at bedømme af Sagførerforeningens Formand.

Den nævnte Herre anker ogsaa over de Udtryk, jeg har brugt om Banksagførerne. Jeg tror, at jeg er i Stand til at føre en Dokumentation; naar man ser paa Nibe Bank, Fredericia Bank og de københavnske Smaabanker, tror jeg dog, alle ville indrømme den Ulykke, det har været, at der har været en Sammenblending af Sagfører- og Bankforretninger.

Højesterets-sagfører Asmussen nævner ogsaa Byggesagførerne og forsvarer dem, idet han siger, at det er meget skikkelige Mennesker; og at de Personer, der indlæde sig med dem, godt vide, hvad de risikere. Han siger overhovedet mange smukke Ting om disse Byggesagførere, men jeg skal dog vise, at en Kritik af dem ingenlunde er uberettiget. Jeg skal nævne, hvilke Tab